

en ratten, doch de tandindruksels leken mij te groot. Op een der volgende avonden dat ik langs de peren liep, zag ik een paar donkere gedaanten zich voortbewegen en zich begeven in de richting der snoeren. Ik wachtte eenige oogenblikken en zag nu dat een moederegel met een paar jongen zich naar de Bergamotten richtten, deze even besnuffelden, doch ze blijkbaar niet meer van hun gading vonden. Althans ze trokken naar de Louise bonne, vonden nog een paar van den vorigen maaltijd overgebleven stukken, die ze gretig verorberden en daarop richtte de moeder zich wat overeind en deed zich te goed aan een voor de jongen onbereikbare vrucht.

't Slot van de geschiedenis was, dat de familie (moeder met drie kinderen) in een emmer werd gezet met de bedoeling ze na korten tijd op een verwijderd plekje de vrijheid te hergeven, wat gebeurde. Mama egel had intusschen echter in die kortstondige gevangenschap een harer jongen (waarvan de lengte reeds meer dan 1 d. M. bedroeg) nagenoeg geheel opgepeuzeld.

Tiel, Sept. 1922.

J. A. DOORTJES.

KEUKENZOUT TEGEN HET WIT IN DE ROZEN.

De Heer B. A. PLEMPER VAN BALEN schrijft ons het volgende naar aanleiding van het bovenstaande onderwerp. (Zie „Tijdschr. over Plantenziekten” Jaargang 1922 afl. 9 blz. 139):

Keukenzout als middel tegen meeldauw in rozen. In „Rosarium” 1901, blz 94, deelt een der redacteuren mede, dat hij op grond van een berichtje in het „Journal des Roses”, met goed gevolg een oplossing van 1.250 K. G. keukenzout op 100 L. water gebruikte. Na driemaal met eene tusschenruimte van telkens een dag zijne aangetaste rozen te hebben besproeid, was het kwaad totaal verdwenen.

P. v. B.

BEKNOPTTE AANTEEKENINGEN OP PLANTENZIEKTENKUNDIG GEBIED.

59. Aardappelschurft. In de „Arbeiten des Forschungsinstituts für Kartoffelbau”, Heft 2, komt eene uitvoerige verhandeling van H. W. WOLLENWEBER over dit onderwerp voor. De schrijver spreekt in 't kort over de „lakschurft” (do r *Rhizoctonia* in 't aanzijn geroepen), — over de sterke woekeringen, door *Synchytrium* aan de aardappelen veroorzaakt, — over de poederschurft, tewegg gebracht door *Spongospora subterranea*, —

over eene schurftachtige ziekte, bij aardappelen in 't aanzijn geroepen door *Phoma eupyrena* en door bacteriën. De eigenlijke schurft wordt door Actinomyceten veroorzaakt; zij is het gevolg van eene begrensde celvermeerdering en versterving aan de schil, uitgaande van eene wonde, niet van lenticellen. De Actinomyceten, welke aardappelschurft kunnen veroorzaken, werden uitvoerig door WOLLENWEBER bestudeerd; vier soorten uit deze organismengroep werden uit verschillende schurftige aardappelen geïsoleerd. Infectie met deze geschiedde echter slechts bij in den grond zich bevindende knollen.

60. Zwarte kafjes bij tarwe. Deze ziekte, reeds vroeger door ERWIN F. SMITH in de Westelijke Staten van Noord-Amerika waargenomen, werd door dezen geleerde en nog een paar andere onderzoekers bestudeerd. In „the Plant Disease Bulletin”, nr. 2, 1917, nr. 6, 1918, komt een artikel voor over de „Black Chaff of Wheat” van de hand van ERWIN F. SMITH, en in „Science” N. S. Part 50 (1919) een stuk onder denzelfden titel van ERWIN F. SMITH, L. R. JONES en C. S. REDDY. De ziekte breidt zich snel uit. Zij veroorzaakt bij de bladeren gele, meer of minder doorschijnende strepen, — aan de halmen waterige, zwarte strepen, — bij de kafjes ingezonkene, donkere overlang-sche strepen of vlekken. Soms worden ook de korrels aangetast, vooral aan hare basis; daar ontstaan verschrompelde plekken met indeukingen, waarin zich groote massa's bacteriën bevinden. Het bacteriologisch onderzoek van verschillende proefjes uit de meest onderscheiden streken der Westelijke Staten gaven tot resultaat, dat steeds dezelfde bacteriesoort aanwezig was. Met deze bacteriën uitgevoerde infectieproeven toonden ten duidelijkste aan, dat zij de oorzaak der ziekte zijn. De bedoelde bacterie is zeer nauw verwant aan die, welke JONES, JOHNSON en REDDY hebben geïsoleerd uit gerst, welke gelijksoortige ziekteverschijnselen vertoonde als die, waaraan de zwartkaffige tarwe leed. De tarwebacterie kan ook gerst ziek maken; maar omgekeerd wordt de tarwe, wanneer zij met bacteriën van de gerst wordt geïnfecteerd, niet ziek of althans slechts in zeer geringe mate. ERWIN F. SMITH noemt de bacterie, die de oorzaak van de „zwartkaffigheid” der tarwe is, *Bacterium translucens* var. *undulosum*. — Ter voorkoming van de ziekte wordt aangeraden, de verschrompelde tarwekorrels uit het zaaigoed te verwijderen, en verder het zaaizaad zelf te désinfecteeren door het gedurende 10 min. onder te dompelen in eene oplossing van 1 deel kopervitriool in 2000 deelen water, gevolgd door eene korte onderdompeling in kalkmelk en daarna snel drogen.